

resnično le eno, namreč, da imamo neumrljivo dušo, ki deluje svojevolsjno ali svobodno.

Tako ima tudi pesnik v tem oziru svoje posebno obzorje. In rečemo lahko: pesnik še bolj nego drugi pisatelji. Cela priroda, vse človeštvo je njemu odprta knjiga. Ta knjiga mu kaže — kakor kaže navadna knjiga črke — raznovrstna znamenja, raznovrstne predmete. To knjigo mora pesnik čitati, znamenja mora umevati. Prav zato je umetnik-pesnik, ker umeva veselstvo in ker zna tudi drugim povedati, kar umeva. Tako nam razkriva tajnosti prirode, on tolmači njen jezik, on slika človeštvo tako, kakor bi mu bilo povedalo svoje skrivnosti. Japonci jako cenijo risarstvo in slikarstvo ter se tudi pridno vadijo. Posebno ljuba jim je neka slikarska igra. Napravijo razne stvari s čopičem: zgoraj, zdolaj, na desno in na levo, da gledalcu

kar mrgoli pred očmi in skoro nepotrpežljivo hoče vedeti, kaj bode neki iz te kolobocije. Tu potegne slikar nekaj črt, zgoraj nekoliko obrisov, spodaj malo sence, in gledalec se čudi, kako naglo je podoba oživela, kakor bi jo bil umetelnik »izčaral«. Tudi pesnik mora znati delati take čudovite poteze, on mora čarodejno vlivati takega življenja v prirodne stvari in v človeška dela — takó vlivati, da se more življenje od todi razlivati dalje v um in srce paznega čitatelja.

Kako pa naj pesnik to izvršuje? To mu pravi njegov genij, tega se pesnik popolnoma ne more nikjer učiti. Vendar pa tudi v tem oziru ni pesnik kak polbog, ki bi kar iz sebe zajemal vso mo drost. Marveč tudi on deluje (kakor mi drugi ljudje) tako, da spoznava resnico z umom, želi si dobrot z voljo, ljubi, kar je dobro in lepo s srcem. (Dalje.)

Blagoslavljanje zastave akadem. društva „Triglav“.

V Gradcu 11. junija. Od lanskega leta sém, posebno pa od zadnjega zborovanja v prvem tečaju, bila je naša zastava predmet, kateremu so veljale vse misli in želje »Triglavanov«. Težko smo pričakovali 1. junija, a nebo nam je kazalo ta dan nemilo lice. Okolu 11. ure smo prispeli v Središče, kjer se nas prav iskreno sprejeli. Potem smo šli v dolgih vrstah v cerkev-poddružnico k sv. maši, od tod na lice mesta, kjer se je slovesno razkrila naša zastava — svetinja. — G. dr. Jurtela »Triglavu« nekdanji predsednik, govoril nam je na srce krasne besede, omenjajoč, da bi nekdanji »Triglavani« nikdar ne pričakovali take slave svojemu društvu, opominjajoč, da bi bila naša ljubezen do naroda in domovine tako čista, globoka in mogočna, kakor so čiste pomenljive boje na naši zastavi, ki jo blagoslavlja zbrani slovenski in hrvatski narod. Milostljiva gospa kumica je utrdila prvi žebelj v zastavi, za njo gospe središke, potem družice zastavi, za njimi razna navzoča društva.

Razvitje zastave bil je trenotek nepopisljivega navdušenja. Zastava je s priprosto krasoto očarala vse občinstvo, in ni ga bilo med nami, ki bi ne čutil v tem trenutju pomena in namena svetinje: »*mar i bor*«. Po tem slovesnem činu so »Triglavani« položili na grob nekdanjega pevo vodje in podpredsednika krasen venec.

Pri slavnostnem banketu je vladala velika navdušenost. Za predsednikovim pozdravom so se vrstile krasne napitnice: Središčanom, kumici, »Ljublj Sokolu«, slovenskim mladenkam, hrv. pisatelju Kumičiču in vsem raznim akademičnim in neakademičnim društvom, hrvatskim in slovenskim, ki so nas počastila pri slavnosti. Med zdravicami je svirala godba, peli pevci »Vienca«, ormoški zbor, pevci »Triglavani«, udarjali so tamburaši in odmevali topiči. Šele pozno v noč so jeli odhajati k nočnemu počitku trudni duhovi.

V ponedeljek smo pa imeli krasno vreme. V Varaždinu so nas izletnike res bratoljubno sprejeli, nam na čast priredili krasen koncert, pri katerem so sodelovala vsa varaždinska pevška in tamburaška društva. Vmes pa so vpleli dični govorniki venec najlepših govorov in napitnic.

V torek ob 4. uri jutraj smo v spremstvu tamošnjih rodoljubov odšli na kolodvor, od koder nas je odvedel urni hlapon nazaj v veliko-šolsko stolico. Spomin na to našemu društvu najznamenitejšo slavnost bode trajal, dokler bode utripalo srce zadnjega »Triglavana«. Fr. M—č.